

Nr. 43.

1936.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro
pokój nr. 46 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Franciszek Bąk — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 24 października 1936 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz

ROZPORZĄDZENIE Wojewody Śląskiego

z dnia 6 października 1936 r.

o podatku komunalnym od publicznego wyświetlania filmów.

Na podstawie art. 14 i 65 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim, w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30), zarządzam co następuje:

§ 1.

Wysokość podatku komunalnego od publicznego wyświetlania filmów, pobieranego w formie dodatku procentowego do ceny biletu wstępu, różniczkuje się w zależności od liczby mieszkańców gminy, w której film jest wyświetlany.

Filmy, oznaczone stampilą „temat polski”, korzystają z ulgowej stawki podatku.

§ 2.

Stawka podatku komunalnego od publicznego wyświetlania filmów nie może przekraczać:

- w gminach miejskich, liczących powyżej 100.000 mieszkańców, — 35%, a od filmów ze stampilą „temat polski” — 3% ceny biletu wstępu;
- w gminach miejskich i wiejskich, liczących od 20.000 do 100.000 mieszkańców, — 25%, a od filmów ze stampilą „temat polski” — 3% ceny biletu wstępu;
- w gminach miejskich i wiejskich, liczących od 10.000 do 20.000 mieszkańców, — 15%,

a od filmów ze stampilą „temat polski” — 3% ceny biletu wstępu,

- d) w gminach miejskich i wiejskich, liczących poniżej 10.000 mieszkańców podatek komunalny od publicznego wyświetlania filmów pobiera się w formie podatku obrotowego, którego stawka nie może przekraczać 4% obrotu (sumy przychodu za sprzedane bilety wstępu po potrąceniu opłat na rzecz Funduszu Pracy i na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża), przy czym przepisy §§ 3 — 7 i 9 rozporządzenia niniejszego nie mają zastosowania, stosuje się natomiast odpowiednio przepis § 8 rozporządzenia niniejszego.

§ 3.

Jeżeli prowadzący przedsiębiorstwo publicznego wyświetlania filmów złoży zarządowi gminnemu deklarację, w której zobowiąże się do wyświetlania w danym okresie rocznym co najmniej 10% pełno-programowych filmów ze stampilą „temat polski” o długości ponad 1500 metrów i deklaracja ta zostanie poparta wnioskiem wojewódzkiej organizacji właścicieli kinoteatrów, lub gdy przedsiębiorca nie jest jej członkiem — wnioskiem Związku Polskich Zrzeszeń Teatrów Świetlnych w Warszawie, — wówczas zarząd gminy zastosuje na dany okres roczny specjalną zniżkę podatku od wyświetlanych przez przedsiębiorcę filmów bez stampili „temat polski”, wynoszącą czwartą część podatku, oraz specjalną zniżkę podatku od wyświetlanych przez przedsiębiorcę filmów ze stampilą „film dubbingowany w Polsce”, wynoszącą połowę podatku.

W przypadku stwierdzenia przez zarząd gminy, że przedsiębiorstwo publicznego wyświetlania filmów nie wyświetliło zadeklarowanych na dany rok 10% pełnoprogramowych filmów ze stampilą „temat polski” o długości ponad 1.500 metrów, wówczas przedsiębiorstwo traci prawo do specjalnej zniżki podatku, określonej w ustępie poprzed-

nim i obowiązane jest wpłacić przypadający za dany okres podatek według norm, określonych w § 2 niniejszego rozporządzenia.

Wznawianie filmów pełno-programowych ze stampilą „temat polski” w tych samych kinach — nie może być zaliczane do 10%, określonych w ust. 1 niniejszego paragrafu.]

Również prawo do specjalnej zniżki, określone w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu, może być cofnięte na okres czasu, wyznaczony przez zarząd gminy, tym przedsiębiorstwom publicznego wyświetlania filmów, w których popełnione zostaną nadużycia na szkodę gminy, Funduszu Pracy lub Polskiego Czerwonego Krzyża.

§ 4.

Jeżeli film bez stampili „temat polski” lub film ze stampilą „film dubbingowany w Polsce” jest wyświetlany łącznie z filmem ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski” wówczas podatek podlega zniżce, wynoszącej piątą część ogólnej sumy obliczonego podatku, a gdy jest zastosowana zniżka specjalna z § 3 rozporządzenia niniejszego — wynoszącej piątą część ogólnej sumy podatku, obliczonego ze zniżką specjalną.

W miastach, liczących powyżej 20.000 mieszkańców, film ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski”, powoduje określoną w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu zniżkę podatkową tylko przez okres wyświetlania jednego programu.

Filmy ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski” oznaczone jednocześnie stampilą „reklamowy”, nie powodują zniżki podatkowej.

Metraż filmów ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski” musi ściśle odpowiadać metrażowi, uwidocznionemu na legitymacji filmowej, w przeciwnym razie filmy takie nie powodują zniżki podatkowej. Normalne zużycie filmu nie przekraczające 10% metrażu, uwidocznionego w legitymacji filmowej, nie pociąga za sobą utraty zniżki podatkowej. Metraż tygodników aktualności, własność Polskiej Agencji Telegraficznej, musi ściśle odpowiadać metrażowi, uwidocznionemu w legitymacji filmowej.

Filmy ze stampilą „krótkometrażowy, temat polski”, do których legitymacje filmowe zostały wystawione przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, powodują określoną w ustępie pierwszym paragrafu niniejszego zniżkę podatkową tylko w tych wypadkach, gdy posiadają oceny „artystyczny” lub „kształcący”.

§ 5.

Jeżeli w czasie jednego przedstawienia są wyświetlane dwa filmy pełnoprogramowe: jeden ze stampilą „temat polski”, a drugi bez takiej stampili, wówczas podatek wymierza się według średnio arytmetycznej stawki podatku od tych filmów. W tych wypadkach filmy ze stampilą „średniometrażowy, temat polski”, traktuje się narówni z filmami pełnoprogramowymi.

Do podatku wymierzonego według średniej arytmetycznej stawek, nie mogą być stosowane zniżki z §§ 3 i 4 rozporządzenia niniejszego.

§ 6.

Jeżeli w czasie jednego przedstawienia wyświetla się więcej niż dwa filmy: ze stampilą

„temat polski” i bez takiej stampili, wówczas podatek wymierza się według stawki podatku od filmu bez stampili „temat polski”, przy czym nie mogą być stosowane zniżki z §§ 3 i 4 rozporządzenia niniejszego.

§ 7.

Tygodniki aktualności, jak również filmy, ze stampilą „dodatek” oraz ze stampilą „reklamowy”, wyświetlane przy programach zasadniczych, zarówno pojedynczych, jak i podwójnych, nie wpływają na wymiar podatku od tych programów.

§ 8.

W miesiącach letnich, w czasie od dnia 1 maja do dnia 31 sierpnia, podatek od filmów podlega zniżce, wynoszącej piątą część podatku, jeżeli zaś są zastawiane zniżki z §§ 3 i 4 rozporządzenia niniejszego, podatek podlega zniżce, wynoszącej piątą część podatku z tymi zniżkami, a gdy jest zastosowana średnia arytmetyczna stawek z § 5 rozporządzenia niniejszego, podatek podlega zniżce, wynoszącej piątą część podatku, wymierzonego według średniej arytmetycznej stawek.

§ 9.

Przy wymiarze podatku od filmów, pobieranego w formie dodatku procentowego do ceny biletu wstępu, ułamki procentów oraz ułamki groszy, mniejsze od 0,5 odrzuca się, a wynoszące 0,5 i więcej zaokrągla się wzwyż do jednostki.

§ 10.

Zarząd gminy z urzędu lub na wniosek prowadzącego przedsiębiorstwo publicznego wyświetlania filmów, może podatek od publicznego wyświetlania filmów, pobierany w formie dodatku procentowego do ceny biletu wstępu, zastąpić podatkiem procentowym od obrotu albo podatkiem ryczałtowym, ustalonym za zgodą przedsiębiorcy.

Zmiana dodatku procentowego do ceny biletu wstępu na podatek procentowy od obrotu lub podatek ryczałtowy może nastąpić tylko pod warunkami, przewidzianymi w § 3 rozporządzenia niniejszego dla zastosowania zniżki specjalnej, dotyczącej obowiązków wyświetlania co najmniej 10% pełnoprogramowych filmów ze stampilą „temat polski” o długości ponad 1500 metrów.

Zarówno do podatku procentowego od obrotu jak i do podatku ryczałtowego, stosują się odpowiednio zniżki z §§ 4 i 8 rozporządzenia niniejszego, natomiast nie stosuje się zniżka specjalna z § 3 rozporządzenia niniejszego.

§ 11.

Jeżeli w gminie, w której nie ma stałego przedsiębiorstwa publicznego wyświetlania filmów, zostanie założone takie przedsiębiorstwo stałe, wówczas publiczne wyświetlanie filmów w przedsiębiorstwie wolne będzie od podatku komunalnego w ciągu lat 5 od dnia uruchomienia przedsiębiorstwa.

§ 12.

Gminy są obowiązane w ciągu 4 tygodni od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia uzgodnić odnośne postanowienia statutów w porządku podatku od publicznych rozrywek, zabaw, i widowisk z przepisami niniejszego rozporządzenia.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym dniem traci moc obo-

wiązującą rozporządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 18 stycznia 1934 r. w sprawie podatku od przedstawień kinematograficznych (Dz. U. Śl. Nr. 2 poz. 3).

Wojewoda:

w z.:

(—) Dr. Saloni,
Wicewojewoda.

(Przedruk z Dz. U. Śl. Nr. 21 z dnia 7 października 1936)

Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej

z dnia 17 września 1936 r.

o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 15 grudnia 1934 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich zakładów metalowego przemysłu przetwórczego w górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie § 2 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r. o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych oraz o rozjemstwie w zatargach pracy (Dz. Ust. Rzeszy Niemieckiej, str. 1456) zarządzam co następuje:

§ 1.

Nadaję moc powszechnie obowiązującą dla wszystkich zakładów metalowego przemysłu przetwórczego, a w szczególności dla wszystkich zakładów pracy, prowadzonych sposobem fabrycznym, wytwarzających maszyny, aparaty, urządzenia i konstrukcje oraz ich części z żelaza, stali lub innych metali, względnie stopów, o ile zakłady te nie są częścią przedsiębiorstwa wytwarzającego surowkę żelaza lub stal surową wzgl. o ile zakłady te nie podlegają postanowieniom art. 141 i 142 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 53 z r. 1927, poz. 468) — na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego umowie taryfowej z dnia 15 grudnia 1934 r., uzupełnionej umową z dnia 25 marca 1935 r. dla robotników zatrudnionych w zakładach zrzeszonych w Związku Pracodawców Przemysłu Przetwórczego w Województwie Śląskim, zawartej pomiędzy Związkiem Pracodawców Przemysłu Przetwórczego w Województwie Śląskim z jednej strony a Związkiem Zawodowym Metalowców Związku Związków Zawodowych, Chrześcijańskim Zjednoczeniem Zawodowym, Związkiem Metalowców Zjednoczenia Zawodowego Polskiego, Związkiem Robotników Przemysłu Metalowego w Polsce oraz Zespołem Pracy Niemieckich Związków Zawodowych (Arbeitsblock der deutschen Gewerkschaften) — z drugiej strony, przy czym § 4 tej umowy obowiązuje w tym zakresie, o ile nie narusza przepisów ustawodawstwa ochronnego o urlopach.

Tekst powyższej umowy został ogłoszony jako pierwszy załącznik przy obwieszczeniu Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 maja 1935 r. (Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego z dnia 11 czerwca 1935 r. nr. 18, poz. 1),

§ 2.

Umowa wymieniona w § 1, zostaje wciągnięta do rejestru umów zbiorowych powszechnie obowiązujących.

§ 3.

Przeglądanie aktrejestrowych Ministerstwa Opieki Społecznej dozwolone jest każdemu w godzinach urzędowych. Pracodawcy i pracownicy, dla których umowa, wymieniona w § 1, na mocy zarządzenia niniejszego jest obowiązująca, mogą żądać jej odpisów za zwrotem kosztów od stron, które umowę zawarły

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:

(—) M. Kościółkowski.

(Przedruk: z Dz. Ust. Śl. z dnia 5 X. 1936 r. nr. 20).

Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej

z dnia 17 września 1936 r.

w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 15 grudnia 1934 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłów elektrotechnicznego, papierniczego i chemicznego w górnośląskiej części województwa śląskiego.

Związek Zawodowy Metalowców Związku Związków Zawodowych w Polsce Górnośląski Sekretariat Okręgowy w Katowicach wniósł do Ministerstwa Opieki Społecznej w myśl § 2 rozporządzenia z dnia 23 grudnia 1918 r. o umowach zbiorowych, wydziałach robotniczych i pracowniczych oraz o rozjemstwie w zatargach pracy (Dz. Ust. Rzeszy Niem., str. 1456) podanie o nadanie mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłów elektrotechnicznego, papierniczego nie wyłączając chemicznej przeróbki drzewa, miazgi drzewnej lub wyrobu celulozy, chemicznego nie wyłączając gazowni, fabryk przerobów tłuszczowych, fabryk mydła i farb, o ile zakłady te zatrudniają powyżej 20 robotników, względnie o ile zakłady te nie podlegają postanowieniom art. 141 i 142 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. Nr. 53 z r. 1927, poz. 468) — na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego następującym dokumentem regulującym umowne stosunki taryfowe pomiędzy Związkiem Pracodawców Przemysłu Przetwórczego w Województwie Śląskim z jednej strony a Związkiem Zawodowym Metalowców Związku Związków Zawodowych, Chrześcijańskim Zjednoczeniem Zawodowym, Związkiem Metalowców Zjednoczenia Zawodowego Polskiego, Związkiem Robotników Przemysłu Metalowego w Polsce oraz Zespołem Pracy Niemieckich Związków Zawodowych (Arbeitsblock der deutschen Gewerkschaften) z drugiej strony:

- 1) umowie taryfowej dla robotników zatrudnionych w zakładach zrzeszonych w Związku Pracodawców Przemysłu Przetwórczego w Województwie Śląskim z dnia 15 grudnia 1934 r., uzupełnionej umową z dnia 25 marca 1935 r.,
- 2) załączonemu do powyższej umowy porządkowi płac dla robotników zatrudnionych w zakładach zrzeszonych w Związku Pracodawców Przemysłu Przetwórczego w Województwie Śląskim,
- 3) liście zaszeregowania do porządku płac wymienionego pod pkt. 2.

Tekst wymienionych wyżej dokumentów ogłoszony został przy obwieszczeniu Ministra Opieki Społecznej dnia 21 maja 1935 r. (Gazeta Urzędowa Województwa Śląskiego nr. 18 z dnia 11 czerwca 1935 r. poz. 1). Zaznacza się, że § 4 umowy taryfowej dla robotników zatrudnionych w zakładach zrzeszonych w Związku Pracodawców Przemysłu Przetwórczego w Województwie Śląskiem, dotyczący urlopów obowiązuje w tym zakresie, w jakim nie narusza obowiązującego w górnośląskiej części województwa śląskiego ustawodawstwa ochronnego w zakresie urlopów.

Sprzeciw w sprawie nadania umowie mocy powszechnie obowiązującej wnosić można do Ministerstwa Opieki Społecznej w ciągu dni 14 od ogłoszenia niniejszego obwieszczenia.

Minister Opieki Społecznej

(—) M. Kościółkowski.

(Przedr. z Gaz. Urz. Woj. Śl. nr. 31, z dnia 8. X. 1936 r.)

Dyrekcja Policji Katowice
Nr. Wet. 13/4.

Ogłoszenie.

Starostwo w Będzinie pismem z dnia 8. X. 36 r. komunikuje, że stwierdzono świerzb koni w zagrodzie Stanisława Sonika, zamieszkałego w Okrzeż Nr. 33 gm. Nivka pow. będzińskiego.

Nr. Wet. 13/5.

Starostwo w Będzinie pismem z dnia 8. X. 36 r. komunikuje, że stwierdzono nosaciznę u konia miejscowego pochodzenia, będącego własnością Jakóba Cwajgenhafta, zamieszkałego w Sosnowcu przy ul. 2. Maja (Hala targowa).

Katowice, dnia 8. października 1936 r.

Za Dyrektora Policji

(—) Dr. Głombik

Powiatowy Lekarz Weterynarny.

OBWIESZCZENIE

Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 2 lipca 1936 r.

w sprawie wykazu rzeczoznawców, upoważnionych do urzędowego odbioru technicznego materiałów, używanych do budowy kotłów parowych.

W wykoniu § 3 przepisów o warunkach technicznych, dotyczących materiałów, używanych do budowy kotłów parowych (zał. do rozp. Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 listopada 1930 r. — Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 714), podaje się do wia-

domości, że do urzędowego odbioru technicznego materiałów do budowy i naprawy kotłów parowych zostają upoważnieni aż do odwołania:

1) Ministerstwo Komunikacji przez swych Inspektorów — Odbiorców i Komisarzy Rządowych w wytwórniach;

2) Mechaniczna Stacja Doświadczalna Politechniki Lwowskiej z Oddziałem w Wielkich Hajdukach i Borysławiu;

3) Politechnika Warszawska;

4) Stowarzyszenie Dozoru Kotłów Parowych w Warszawie, Poznaniu i Katowicach.

5) „Międzynarodowy Rejestr Klasyfikacji Okrętów i Statków Powietrznych Bureau Veritas w Paryżu” — tylko dla odbioru materiałów zagranicznych;

6) Lloyd's Register of Shipping w Londynie — tylko dla odbioru materiałów zagranicznych;

7) Dozór Kotłowy Urzędu Morskiego w Gdyni;

8) Akademia Górnicza w Krakowie.

Jednocześnie uchyla się obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu w tejże sprawie z dnia: 6 lipca 1931 r. (Monitor Polski Nr. 158, poz. 232), 14 grudnia 1933 r. (Monitor Polski Nr. 290, poz. 315) i 30 maja 1934 r. (Monitor Polski Nr. 134, poz. 181).

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) Antoni Roman.

(Przedruk z Mon. Pol. Nr. 157 z dnia 9 lipca 1936 r., poz. 281)

**Komunalna
Kasa Oszczędności
powiatu Katowickiego**
KATOWICE, ul. Pocztowa 5 (własny gmach)

Rok zał. 1888.

Telefon Nr. 345-51 i 345-52

przyjmuje wkłady oszczędnościowe,
otwiera rachunki bieżące,
załatwia wszelkie czynności bankowe.

Prenumerata: roczna 12 zł, półroczna 6 zł, kwartalna 3 zł, miesięczna 1 zł. Cena nr. pojedynczego 30 gr.

Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego” należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.

„Gazetę Urzędową pow. katowickiego” można zamawiać i płacić we wszystkich urzędach pocztowych
Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszycza 17 — tel. 231-08.